

úgy akart feloldozást, hogy engem kora este a parókiára rendel, s a pap jelenlétében – aki a gyónási titok adta felsőbbség habzó fodrai közt fürdött – elmondja, hogy engem, a sátánfajzatot, örökbe fogad.

Úgy álltam a parókia bokrai tövében, a pap és a tanító előtt, mint egy isten, akinek ördögi ábrázata mögött gyönyörű, véget nem érő hóesés temet mindent maga alá. Az egyik szeméből a másikéba néztem, két teljesen egyforma szempár gömbölyödött eléem, ahogyan ikertestvérek néznek egymásra, úgy várták, hogy fölfogjam, mit jelent számomra a tanító kérése. Nem gondolkodtam, csak úgy tettem, ahogyan a hajnali mély alvást is betanultam, mert lekvárfőzés közben már mindenről értesültem a gazdától és a gazdaasszonytól, s volt időm mérlegre tenni, örökbe adjam-e magam egy megtérőfélben lévő perverz tanítóhoz, aki nyilván nem cselédként, hanem ifjú tanítványaként kezel majd, vagy maradjak ördögi ábrázatomat gőzölve a szilvalekváros üstnél, amely anyám illatára emlékeztet, amíg illatanyagát el nem zárja előlem a felszínén kioldódó vékony bőrréteg.

Megfogtam a pap jobb, a tanító bal karját, s ekképpen összekötve megkértem őket, jöjjenek ki velem a temetőbe, hogy láthassam a kettéhasított sírkövet, amiből kiolvassom, amit kell. Hidegen és számárszerűen bólintottak, mint akik csak megigazítják magukon a hámat, s alig öt perc telhetett az alkonyi vérvöröshen és sárgában úszó temetőig, amikor megpillanthattam a sírkövet, és mondtam a tanítónak a pap aszpikos szemének rezzenésével kísérve, igen örökbe adom magam... Mert láttam, a sírkövön nincs isteni kéz nyoma, csak valami irdatlanul erős ember kezéé, aki ha bement a kocsmába, vigyázzba állt a fröccs a részegek gyomrában, s ha kiment vizelni a kocsmá hátsó udvarára, dolgavégeztével magához ölelte a rózsalugast.

Kun Árpád

EGY HÉT HÁZASSÁG

Legyen világosság, suttozták egymás fülébe és belepirultak. A tanácson pukkadoztak a nevetéstől a szertartás alatt. És buli lett, hozta Rózsi a bigmekeket. A táncoló tömegben kapkodta lábait az Ágiék vizslája. Kriszta a telefon mellé ájult búcsúzásakor. Fekete teáskészlet, mixer, törülközők, több rend ágynemű, szülők, nagyszülők. Így lett este és lett reggel: első nap. Legyen hosszú, délutáni morgás altban, legyen éjfél utáni, kurta sirás szopránban, mondta a férfi. Gyűlöljem a szellentésedet, de imádjam reggeli szájszagod.

És zivataros hónapokba telt a második nap.
Aztán észre sem vették a harmadik meg a
negyedik nap elmúltát, épp csak az akváriumban
fátyolosodott el a víz, és vettek egy
tulipános szekrényt a Tűzoltó utcában.
Legyen utazás, mondta a nő. S míg
kalapokat próbált, homlokánál mint
pillangók kergették egymást az évszakok.
Térdig érő arabokkal fotóztatta magát
egy piramis tövében, hazalátogató szfinx volt.
Nemzetet szülő szörny. Akkor volt a legszebb.
Múltak a napok számolatlanul, az ötödik
Pompejiben találta őket, egy gránátalmáért
hajoltak le, amely még Augustus alatt
lepottyant a fáról, csak közben kitört a Vezúv.
Legyen tőled gyermekem, mondta a nő,
csak lány ne, mert megörökli nagy kerek fejed.
Legyen, bólogatott a férfi nagy kerek fejével.
Ne legyen, számár, egyensúlyozott
spiccesen a nő a fürdőszobamérlegen,
amely a hatodik napot mutatta.
Legyünk vénséges vének, mondta a férfi,
ősz szakállam kerítse körbe hetvenhétszer
a családot a fényképezőkamera előtt
pózoláskor. És lettek egyre
fiatalabbak, újra ivarérésen innen
árnyéktalan hónaljjal, nemi szervvel
párnacsatát vívtak lefekvés előtt.
Mi lehetne, ami még nem volt, néztek össze,
közben telt a hetedik, az utolsó napuk.
Legyen világosság, ismételték halkán.
És lebegtek hónapokat a gyöngéd sötétben
az ágy fölött, holt asztronautapár
a Mars és a Vénusz közé kivetve.
Csaljál meg, mondta a férfi.
És úgy lett. Virágnyelven beszélt a nő.
Azt mondta, rózsza, azaz: már nem kívánlak,
azt mondta, jácint, azaz: még nem is éltem,
azt mondta, gyöngyvirág, azaz: vége van.
Pipacs, tulipán. Nem gondoltak rá
többé, és lehullt a pávatoll,
amely a nagyszobai tükörhöz volt betűzve.
Menjünk orvoshoz, bíróhoz, jóshoz, paphoz,
menjünk anyámhoz, anyádhoz, mondták.
Az úton lépésről lépésre felejtették egymást,
végül találkoztak valakivel,
aki szóltanul sétáltatta arra
a kis- és nagymutatót. Letelt a hét.

KÖNNYCSAP

Megtaláltad a könnyecsapot, ahonnét
a kamasz összeszorított fogakkal elszaladt
a legutolsó verés után, a legelső karóra
ott maradt, tüvege az apai szíj
csatjától darabokra tört. Megtaláltad
a könnyecsapot, de nem tudod kinyitni.
Csapkodod a csótányokat a zuhanyzóban.
Egyetlen rozsdás könnyecsepp a szempilládon.
Egyetlen hold süt a Palais Royal szökőkútja felett.
Ketten fekszenek melletted, a Szűz és az Indián nő,
de neked a harmadik hiányzik.
Mért nem érzel semmit, nikotinszagú lovag?
„Nagy fájdalmat érzek. Aki már nem szeret,
a harmadik maszkokat feltéve látogat,
csatos szíj kezében, elvezet a könnyecsapig.”

NOVELLAPÁLYÁZAT

Marton Tamás

A LOVAKAT BETÖRIK, UGYE?

Délelőtt volt, nagyon hideg, vakító nap. Maga előtt egy cserepes virágot tartva egy tizenéves lány ugrott le a buszról a külvárosi szociális otthon előtt. Piros kabátban volt, szőke szőghaja dúsan omlott a vállára csúcsos sapkája alól (ilyet viselt minden lány abban az évben). Egy pillanatra megállt a tüskés sövény mellett, amellyel a város ékesítette az otthont, aztán lassan továbbment a fehérre mázolt téglapépület felé, amely úgy ragyogott a téli verőfényben, mint egy óriási jégtömb. Amint tétován fölfelé lépdelt a lépcsőn, az apró cserepet egyik kezéből a másikba csúsztatgatta, aztán le kellett tennie, hogy levegye egyujjas kesztyűjét és kinyissa a súlyos ajtót.

– A cserkésztaborból jöttem... meg kell látogatnom egy öreg nénit – mondta a nőnek, aki fehér köpenyben, fehér nadrágban, fehér bokazokniban és fehér klumpában fázósan görnyedt az asztal fölé, rövidre nyírt haja égnek meredt a feje tetején. Mariann nem árulta el a nőnek, hogy ez a látogatás legalább három pontot jelent számára a pontversenyen.